

Oдноśnie działalności apostolskiej, którą należy rozwijać, artykuł 10 Statutów mówi z kolei: „Rycerstwo Niepokalanej działa na trzech polach: na polu indywidualnym, we własnym środowisku, w świecie. Faktycznie kto staje się członkiem Rycerstwa Niepokalanej: 1. zaczyna swą misję od nawrócenia i uświęcenia samego siebie: zdobycie siebie samego dla Boga jest pierwszym nieodzownym aktem; 2. dostrzega w swojej rodzinie, w sąsiedztwie, w środowisku pracy i rozrywki opatrnościowy teren ewangelizacji przez przykład, dobre słowo i rozpowszechnianie prasy (PMK 1040); 3. i wreszcie pamiętając, że Rycerstwo Niepokalanej jest ruchem ogólnokościelnym, obejmuje swoim sercem każdego człowieka i cały świat”.

Jeśli zaś chodzi o komunie (wspólnotę), do której realizowania w świecie wezwane jest MI, chciałbym przytoczyć własną myśl, którą przekazałem Ministrom Prowincjalnym naszego zakonu, podczas ich wizyty w Klasztorze św. Maksymiliana w Rzymie, w dniu 13 września 2012 r.: „Praca Międzynarodowego Ośrodka MI ma doniosłe znaczenie i stale rozwija się, także w aspekcie komunii, którą krzewi wewnątrz i poza Stowarzyszeniem. Uważam, że najważniejszą sprawą, którą podejmujemy w Rycerstwie, jest zaproszenie wystosowane do wszystkich członków MI na całym świecie, do podjęcia działań apostolskich, które biorą swój początek z wzajemnego dzielenia się i wspólnej komunii, przez co wyraża się, poprzez jedność w myśleniu, godne uznania świadectwo we wspólnocie Kościoła w której działa”.

Św. Maksymilian Kolbe przeżywał ten wspólnotowy wymiar we wszystkich rozwijanych przez siebie działaniach: w Rycerstwie Niepokalanej, w Rycerzu Niepokalanej oraz w Niepokalanowach, które zakładał. W każdym przedsięwzięciu odwoływał się do Bożego natchnienia i do pomocy braci w jego realizacji. Nawet w Oświęcimiu dzieli swoją ostatnią drogę wraz z 9 współwięźniami, którzy dzięki niemu radośnie zmierzają do wiecznego szczęścia.

Pytania do refleksji:

1. W jaki sposób rozwija się moje życie jedności z Bogiem? Czy przeżywam ją także w wymiarze wspólnotowym?
2. Na czym polega moje zaangażowanie apostolskie? Czy jest połączone z modlitwą? Czy jest przeżywane we wspólnocie z innymi członkami MI?
3. Czy ożywił w sobie ducha mniejszości i prostoty naśladowując św. Maksymiliana?
4. Czy formacja w Rycerstwie Niepokalanej w której uczestniczę uwzględnia te trzy wymiary?
5. Czy św. Maksymilian «brat mniejszy», na wzór św. Franciszka, jest również przykładem dla mojego życia duchowego?
6. Jaką wartość dla mnie i dla wspólnoty MI, do której należę, ma droga komunii i wzajemnego dzielenia się w działaniach programowych i pracy apostolskiej?
7. Czy we mnie i w we wspólnocie MI, w której biorę udział, jest obecna świadomość wspólnej drogi, którą wskazują Statuty Generalne?
8. Jak oceniasz w tym kontekście funkcjonowanie Zarządu (krajowego, regionalnego i lokalnego)? Jakie miałyby propozycje zmian, w celu polepszenia wzajemnej komunii i jedności?

Centrum św. Maksymiliana, Harmęże, ul. Franciszkańska 12, 32-600 Oświęcim
www.harmezefranciszkanie.pl; e-mail: mi.harmezefranciszkanie.pl

MATERIAŁY FORMACYJNE

DLA WSPÓLNOT RYCERSTWA NIEPOKALANEJ

STYCZEŃ 2013

ŚWIĘTY MAKSYMILIAN KOLBE I CHARYZMAT KONWENTUALNY

Wstęp

W grudniu 2012 r., po trzech latach od rozpoczęcia publikacji, zakończyliśmy cykl rozważań dotyczących miejsca NMP w Nowym Testamencie. Mamy nadzieję, że przesyłane Wam oraz drukowane w Ogólnopolskim Informatorze Rycerstwa Niepokalanej Materiały Formacyjne ubogaciły Waszą duchowość oraz pomogły ożywić spotkania Waszych wspólnot MI. Świadczą o Tym nadsyłane do nas i przekazywane przy różnych okazjach Wasze refleksje. Międzynarodowa Rada Rycerstwa Niepokalanej na spotkaniu w 2012 r. rozebrała, że jedną z podstawowych potrzeb Stowarzyszenia MI we współczesnym świecie jest formacja, a głównym problemem współczesnego Rycerstwa jest jej brak. Dlatego Rada podjęła decyzję o zachęceniu poszczególnych członków oraz wszystkich wspólnot MI, do podjęcia w swoich wspólnotach formacji permanentnej. Pierwszym krokiem w tym kierunku jest ujednoczenie formacji Rycerzy na całym świecie. Rada chce aby dokonywało się to w oparciu o temat główny danego roku, który nawiązywałby do tematu roku przeżywanego w Kościele Powszechnym. Zarówno temat główny, jak i korespondujące z nim miesięczne intencje, będą każdorazowo przygotowywane przez Radę Międzynarodową. Tematem roku 2013 w Kościele Powszechnym jest: „Wiara”. Temat wyznaczony przez Międzynarodową Radę MI brzmi: „Maryja - Matka, Wzór i Przewodniczka w wierze”. Co miesiąc będziemy rosyłać do Was przygotowane przez o. Raffaele di Muro OFMConv – mariologia z Kolegium Seraficum w Rzymie - Materiały Formacyjne. Mamy nadzieję, że rozważania te pomogą wszystkim Rycerzom w głębszym przeżywaniu Roku Wiary i zachęcą do poznawania i naśladowania Niepokalanej.

Intencja modlitewna na miesiąc styczeń:

Aby Bracia Mniejsi Konwentualni, współbracia św. Maksymiliana Kolbego, zebrani na Kapitulie Generalnej, umieli odpowiedzieć na wezwanie, jakie kieruje do nich Bóg.

Elementy duchowości kolbiańskiej

Św. Maksymilian Kolbe, jak wszyscy doskonale wiemy, był Bratem Mniejszym Konwentualnym (franciszkaninem), który żył duchowością franciszkańską w sposób autentyczny, adaptując ją do potrzeb czasu i kontekstu społeczno-kulturowego w którym żył. Jednym z fundamentów życia Braci Mniejszych Konwentualnych jest modlitwa. Zapewnia ona braciom jedność z Bogiem oraz pozostaje gwarantem skutecznych owoców ich pracy apostolskiej. Ten duszpasterski wymiar modlitwy dla rodziny franciszkańskiej pozostaje wciąż aktualny. *Konwentualność* - będąca cechą charakterystyczną Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych, jako jeden z podstawowych elementów, zawiera w sobie

modlitwę. Komunia z Najwyższym która dokonuje się na modlitwie, nie jest dla franciszkanów oddzielona od duszpasterskiego aspektu ich życia - wręcz przeciwnie. Stanowi jego podstawę, nieodwołalną przesłankę i punkt odniesienia.

Modlitwa daje wewnętrzne umocnienie, ponieważ z niej pochodzi moc do ich duchowego pielgrzymowania, zdolność miłowania i cierpienia, siła do podejmowania pokornego i prostego stylu życia. Owocność każdego dzieła apostolskiego zależy wyłącznie od stałego dialogu z Najwyższym. Tak pisał o tym Św. Maksymilian Kolbe w liście z Niepokalanowa do braci z Japonii 1 grudnia 1940 roku: „strzeżmy się złudzenia jakoby owoce działalności zewnętrznej wskazywały na wartość dzieła. Nawrócenie i uświęcenie duszy było, jest i pozostanie zawsze dziełem Bożej łaski. Ani słowem żywym, ani drukiem, ani innym środkiem zewnętrznym bez łaski Bożej nic się w tej dziedzinie zdziałać nie może. Łaskę zaś i dla siebie, i dla drugich zdobywa się pokorną modlitwą, umartwieniem i wiernością w spełnianiu swoich zwyczajnych, chociażby najpospolitszych obowiązków. Im dusza sama bardziej jest do Boga zbliżona, im bardziej jest Bogu miłą, im więcej Go kocha i jest przez Niego kochana, tym skuteczniej dopomagać może i innym do otrzymania łaski Bożej, tym modlitwa jej łatwiej i pełniej jest wysłuchiwana” (PMK 804).

Inną charakterystyczną cechą Franciszkanów jest reprezentowane przez gałąź Konwentalnych życie wspólne. Chodzi o aspekt bardzo drogi dla Maksymiliana Kolbego, co można zauważyć również w sposobie realizacji jego przedsięwzięć apostolskich. Budowa Grodu Niepokalanego jest przykładem wspólnotowego apostolatu. W dziesięciolecie powstania Polskiego Niepokalanowa o. Kolbe opisuje jego działalność podczas transmisji radiowej w publicznym Radio w Warszawie - 8 grudnia 1937 roku. Maksymilian w swym wystąpieniu ukazuje walor życia wspólnego w mega-strukturze jaką jest Miasto Niepokalanego: „Tak, w Niepokalanowie jest prawdziwe życie wspólne, oparte nie na nienawiści i przymusie, ale na wzajemnej miłości. Gdy duch Niepokalanowa, duch MI, przeniknie Ojczyznę i świat, gdy Niepokalana stanie się Królową każdego serca bijącego pod słońcem, wtedy przyjdzie na ziemię raj, ale nie ten utopijny, komunistyczny czy socjalistyczny, lecz - o ile to na tej ziemi możliwe - prawdziwy, którego szczęściem cieszą się obecnie mieszkańcy Niepokalanowa, gdzie istnieje jedna rodzina, której ojcem jest Bóg, matką Niepokalana, bratem starszym Boski Więzień miłości w Eucharystii, a wszyscy inni nie towarzyszami, ale kochającymi się nawzajem braćmi i to mniejszymi” (PMK 1129).

Ojciec Kolbe bardzo cenił też franciszkańską „minoritas” – „mniejszość”, kolejny fundament franciszkańskiej rodziny konwentalnej. Przede wszystkim ma ona korzenie ewangeliczne, gdyż w Ewangelii św. Mateusza czytamy: „Jeśli się nie odmienicie i nie staniecie jak dzieci, nie wejście do królestwa niebieskiego. Kto się więc unieży jak to dziecko, ten jest największy w królestwie niebieskim” (Mt 18,3-4).

Człowiek w ewangelicznym rozumieniu „mały”, jest podobny do dziecka, które nie ma możliwości wpływania na bieg rzeczy, czy sytuacji. Jest tym, kto umie stać się pokornym, oddając Bogu własne życie, poświęcając się głoszeniu Ewangelii; jest tym, kto bezwarunkowo przyjmuje głos Boży (jak dziecko w stosunku do swoich rodziców) i innych (na ogół dzieci chętnie otwierają się na bliźnich). Postawa bycia „małym” jest punktem wyjścia do bycia dyspozycyjnym poprzez pokorę serca, i staje się fundamentem życia skierowanego na „mniejszość”. W przyjęciu takiej postawy pomaga spojrzenie na przykład Jezusa, który stał się Sługą, który przyszedł do ludzi „jako Ten, który służy” (Łk 22.27). Jezus staje się przez to uosobieniem Miłości Boga, który – ubogi i pokorny – pochyla się nad

cierpiącą ludzkością. Brat mniejszy jest więc sługą Boga, który umywając nogi bratu, staje się sługą Boga i ludzi.

W efekcie ta postawa serca jest ważna dla opanowania tendencji samouwielbienia i egocentryzmu, które mogą okazać się największymi wrogami na drodze do świętości. Mając na myśli „mniejszość” samego Maksymiliana, należy przytoczyć jego następującą wypowiedź: „Otóż zadanie tu bardzo proste i zapracować się, zamęczyć, być uważany za niewiele mniej jak za wariata przez swoich i wyniszczony umrzeć dla Niepokalanej. A ponieważ nie dwa razy żyjemy na tym świecie, tylko raz, więc trzeba po skąpiecku każdy z powyższych wyrazów jak najbardziej pogłębić, by miłość ku Niepokalanej okazać możliwie najhardziej. Czyż nie piękny to ideał życia? Wojna, by zdobyć cały świat, serca wszystkich i każdego z osobna, zaczynając od siebie. Potęgą naszą w uznaniu swej głupoty, słabości i nędzy, i ufności bezgranicznej w dobroć i potęgę Niepokalanej. Natura może się zżymać, tęsknym okiem spoglądać na bądź co bądź spokojniejsze i wygodniejsze też życie w warunkach już ustalonych, ale też na tym polega ofiara, by pójść wyżej niż cielesna natura ciągnie. W Niepokalanej cała nadzieja”(PMK 265).

W tekście tym Ojciec Kolbe pisze do współbrata misjonarza przypominając mu, że jako franciszkanie obaj są powołani do prowadzenia stylu życia nacechowanego „minoritas” - „mniejszością”, ta zaś wyraża się w pracy bez wytchnienia, z maksymalnym zaangażowaniem na rzecz ewangelizacji, przy jednoczesnym uznaniu siebie za stworzenia kruche i słabe, potrzebujące siły, która pochodzi od Boga za pośrednictwem Niepokalanej. Mniejszość św. Maksymiliana widać w tym liście nie tylko poprzez scharakteryzowanie przez niego życia brata mniejszego, ale również w cierpliwości, którą okazuje współbratu, któremu z szacunkiem, w całej pokorze i prostocie tłumaczy, co to znaczy być „mniejszym”. Pokazuje to jasno, że sam Maksymilian był pierwszym w podejmowaniu wysiłku, aby takim się stać. To jest prawdziwa ewangelizacja.

Życie w jedności z Bogiem, zaangażowanie apostolskie i mniejszość, w duchowym doświadczeniu Maksymiliana Kolbego występują w pełnej harmonii, pokazując, że Ojciec Kolbe był autentycznym interpretatorem franciszkanizmu w wydaniu konwentalnym, ujawniającego się w jego życiu w sposób oryginalny i cudowny. Czerpiąc samemu z franciszkańskiej szkoły duchowości, sam Maksymilian ubogaca ją jednocześnie swoją własną świętością i cudownie cennymi intuicjami.

Aktualizacja przesłania kolbiańskiego

Wypowiedzi Ojca Kolbego w kwestii konwentalizmu, ma wielkie znaczenie również dla członków MI. Jako Rycerze Niepokalanej jesteśmy bowiem wezwani do rozwijania wszystkich trzech wymiarów, o których mówi św. Maksymilian i które są również obecne w Statutach Generalnych. Artykuł 6 mówi bowiem: «Rycerstwo Niepokalanej podkreśla u chrześcijan prymat życia wewnętrznego, stosownie do zasady tak drogiej św. Maksymilianowi: „Najpierw cały dla siebie, a tak cały dla wszystkich z nadmiernej obfitości” (PMK 851; 857). W modlitwie osobistej członkowie Rycerstwa Niepokalanej winni praktykować codzienne odmawianie aktu strzelistego: „O Maryjo bez grzechu pierworodnego poczęta...” łącząc go z intencjami miesięcznym podawanymi przez Centrum Międzynarodowe. Ponadto powinni „z pobożnością nosić Cudowny Medalik, który jest zewnętrznym znakiem przynależności do Rycerstwa Niepokalanej”. Odnosnie działalności apostolskiej MI warto również przypomnieć artykuł 13 Statutów Generalnych: „Specyficzne zadanie Rycerstwa Niepokalanej polega na uwydatnianiu i upowszechnianiu tajemnicy

Niepokalanego Poczęcia, to znaczy na zasianiu tej prawdy w sercach wszystkich ludzi... i trosce o to, by wzrosła ona i wydała owoce świętości (*PMK 432*); ułatwi to chrześcijańskie formowanie sumień i nową ewangelizację”.